

Wagg-wisor.

Ute blåser sommarwind,
Gifven gal i hädgan lind;
Mor hon går på grönan äng,
Bäddar barnet blomster-sång,
Strödr långa rader
Utaf ros och blader.

Ängen står så gul och grön,
Solen stänker guld i sjön,
Bäckén rinner tyst och sval
Mellan widen, asp och al:
Bror bygger dammar
Ät sin säg och hammar.

Syster sopar stugan ren,
Sätter löf i taket sen;
Uppå golfwet skall hon få
Liljor och konwaljer små,
Rosor så rara:
Der skall barnet wara.

Sleppet gungar lätt på wdg
Med sitt segel, mast och tåg,
Gångar sig åt främmand' land,
Hämtar barnet perleband,
Kjortel af siden,
Skor med granna smiden.

Lilla gula gåsen ung,
Len liksom en silkespung,
Mor med moder sin i säf,
Villar wingen med sin näf:
Wallherden hwilar
Wid sitt horn och pilar.

Lindorm solar sig på sten,
Som ett sammet hwit och len,
Will i barnets wagga gå,
Men det skall han aldrig få;
Han skall bli bunden
Uti gröna lunden.

Trollet sitter wid sin wägg,
Kammar ut sitt silfver-skägg,
Sjunger wid den gråa håll:
„Liten kind, kom hit i quäll!
„Dig will jag lofwa
„Under guld-ås sofwa.“

Får han gjordar om sitt lif
Sitt bälte och sin blanka knif,
Lar jernsporrar på sin sko,
Rider öfver berg och mo,
Trollet att förföra,
Som will barnet röra.

Snart är liten kind en man:
Gångarn grå då sablar han,
Lager brynja, swärd och spjut,
Och i kamp han rider ut;
Spänner sitt bälte,
Strider som en hjelte.

Liten fager jungfru opp
Wäxer fort som rosens knopp:
Wirkar sen åt ungerstven
Kappan blå, och får igen
Fäst-ring och spänne
Och gullspann på änne;

Du kommer, du lilla, du lilla!
Till werdenes buller och willa
Från lugn och från sömn och från ro, :|:
Till sorlet och larmet och skården,
Till luset, till lifwet och werlden,
Der qualen och sorgerna bo. :|:

Först fågnas wäl litet ditt bga,
Men själen och känslorna fdga —
Och hjertat blir ledset och kallt. :|:
Du njuter en smula med sinnet,
Men sen kommer ångern och minnet
Och bdden — och sen är det allt. :|:

Jag råder dig, menlösa flicka!
Blott hastigt på fluggspelet blicka
Och blunda sen ewigt igen. :|:
Och fly från den osälla jorden,
Och mins dessa warnande orden:
Att lyckan ej fins uppå den. :|:

Om åter din födelse-stjerna,
Bestämt dig, olyckliga tårna!
Att dröja på sorgernas jord, :|:
Och bdet dig menat så illa
Att du blir en födhet, du lilla!
Så hör och förnim mina ord. :|:

Låt guldet ditt bga ej blanda,
Ej smickrares forskorer tända
En gyltande eld i ditt bröst! :|:
Tro aldrig din wån och din spegel,
Men följ som en gylkene regel
Förnuftets och stolthetens råd! :|:

Öch då fastän tusende snegla,
Öch le åt din fart, kan du segla
I dygdens och nådens famn :|:
Emellan Charybdis och Scylla,
Öch resans bestämmande fylla
Öch landa i sällhetens hamn. :|:

Slumra sött! — Än wid din moders hjerta,
Känner du ej lifwets qual och skär:
Dina drömmar ana ingen smärta:
Modersbröfvet är din hela werld.

Äck! hur ljukt man drömmar dessa forta,
Första stunder i en moders famn!
Alla minnen deraf äro borta —
Blott en aning lefwer utan namn.

Trenne gånger ödet sig förbarmar,
Trenne gånger kan man finna ro,
Öch i kärlekens beskydd och armar
Uppå lifwets högare sällhet tro.

Kärleken wålsignar först den lilla
Fremlingen, som in i werlden går,
Öder hans första wandring lugn och stilla,
Som en moder wid hans sida står.

Snart de söna dagarne förswinna,
Hunten mulnar öfwer ynglingen:
Äter sjunker då, som Alskarinna,
Kärleken uti hans famn igen.

Dock, — i stormen brytes blommans stängel,
Lifså menskohjertat: kärleken
För den gamla sist, som dödens ängel,
Sublande och glad, till himmelen.

Sälles i Bruzelii-Bohlsäcker för 1 R. 20.

Upsala, tryckt hos Em. Bruzelius, 1827.